

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

SF har tidligere fremsat forslag til demokratisering af og ændringer af formålet med lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Dette skete med fremsættelsen af lovforslag nr. L 66 i Folketingsåret 1990-91 (1. samling) om en ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og lov om ændring af Lønmodtagernes Dyrtdsfond. Se Folketingstidende 1990-91 (1. samling), forhandlingerne sp. 1675 og Tillæg A, sp. 1913. Lovforslaget kom på grund af folketingsvalget den 12. december 1990 ikke til 1. behandling.

Lovforslag nr. L 66 omhandlede både lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond, idet forslaget indebar en reel sammenlægning af de to organisationer, når det gjaldt styringen.

SF fremsatte også i folketingsåret 1992-93 et forslag til lov om ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension (L 221). Se Folketingstidende 1992-93, forhandlingerne sp. 6268 og 6853 og Tillæg A sp. 7617. Dette lovforslag er en videreudbygning af L 221.

Dette lovforslag vedrører som L 221 alene Arbejdsmarkedets Tillægspension, men skal ses i sammenhæng med det samtidig fremsatte forslag om ændring af lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond, nr. L 242, og beslutningsforslaget om demokratiske og samfundsmæssigt bæredygtige pensionsinvesteringer, nr. B 128.

Overordnet har dette lovforslag på linje med lovforslag nr. L 242 om ændring af lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond og forslag til folketingsbeslutning nr. B 128 om demokratiske og samfundsmæssigt bæredygtige pensionsinvesteringer til formål at demokratisere økonomien ved, at lønmodtagerne får større indflydelse og dermed også større ansvar.

Lovforslaget har til formål:

1. At investeringerne sker ud fra social, økonomisk og økologisk bæredygtighed. Det forudsætter, at produktionen i fremtidens samfund giver mulighed for at omsætte pensionsopsparingen til for-

brug i den forventede takt på en miljømæssigt forsvarelig måde, og uden at det i øvrigt belaster samfundsmæssig økonomien på en måde, som nødvendiggør uønskede økonomiske og politiske indgreb og kursændringer. Dette sikres ikke af kravet om, at ATP skal investere efter størst muligt forrentning. Derfor betyder dette krav heller *ikke*, at pensionsopsparernes interesser varetages bedst muligt. Sagt på en anden måde er den samfundsmæssige hensigtsmæssighed ikke identisk med maksimalt afkast. Der kan f.eks. være hensyn til miljøet, der afgørende taler imod investeringer uanset disses rentabilitet. Der kan være f.eks. sociale hensyn, der afgørende taler for investeringer, der ikke er økonomisk fuldt rentable. Derfor bør eksisterende lovgivning erstattes med en lovgivning, hvor samfundsmæssig bæredygtighed bliver den overordnede målsætning. ATP's medlemmer har selvfølgelig også en interesse i afkastet, og det skal sikres gennem en målsætning om, at investeringerne *samlet set* skal give et *rimeligt* afkast. Uden disse ændringer i målsætningen forsvinder ikke blot bæredygtigheden, men paradoksalt også den sikkerhed for fremtidigt forbrug hos ATP's medlemmer, som bruges som begrundelse for det nuværende krav om størst muligt afkast. Investeringer i virksomheder, der ikke er miljømæssigt forsvarelige eller ikke har et godt arbejdsmiljø, kan medføre betydelige samfundsmæssige udgifter, når ATP's medlemmer skal have udbetalt deres pension. En yderligere grund til ændringen er, at man faktisk ikke kan beregne en optimal »forrentning« af investeringerne, og slet ikke, når det gælder langsigtede investeringer. Den optimale forrentning rummer både et kvalitativt bæredygtighedsaspekt og et kvantitativt økonomisk gevinstaspekt, og begge dele afhænger af skøn, vurderinger og holdninger. Derfor bør vi droppe forestillingen om den iskolde, rationelle kalkule og erkende, at det drejer sig om, at investeringerne skal både bære og betale sig.

2. At der bliver direkte valg af den politiske ledelse af Arbejdsmarkedets Tillægspension, dvs. repræ-